

Heti biztató üzenetek 3.19. Próféták hite

„Így szólt az Úr igéje Jónáshoz, Amittaj fiához: Indulj, menj Ninivébe, a nagy városba, és prédikálj ellene, mert feljutott hozzám gonoszságának híre! El is indult Jónás, de azért, hogy Tarsísba meneküljön az Úr elől. Elment Jáfóba, talált ott egy hajót, amely Tarsísba készült. Kifizette az útiköltséget, és hajóra szállt, hogy a rajta levőkkel Tarsísba menjen az Úr elől.” (Jónás 1, 1-3)

Jónás története kicsit lóg a levegőben. Általában a prófétai könyvek címfeliratában van valamiféle utalás a próféta elhívásának idejére, valamiféle adatsort is találunk, ami a prófétát segít elhelyezni, akár származása, akár születési helye, akár azon hivatása kapcsán, amelyben érte az Úr szava. Az a szó, aminek nem lehet ellenállni. Az a szó, ami kimondásért kiált, amit hirdetni kell, s amelyet elhallgatni felfoghatatlan képtelenség.

Ennek hiányában e történet picit a szimbólumok világába hív bennünket. Az egyik ilyen szimbólum maga Ninive. Menj Ninivébe, a nagy városba! Valahol a hívó élet kezdete is ez szokott lenni: elküld bennünket Isten. A küldetés pedig sokszor egy nagy városba szól, ami jelenthet valami járatlant, újat, ismeretlent. Jelentheti azt, hogy még nem látom át. Hogy a feladat számomra ijesztő. Hogy gyermeknek érzem magam egy számomra átfoghatatlan és csupa óriásokat mozgató világban. Aki hisz, valahol gyermekké lesz, valahol újrakezdővé lesz. Akárcsak a nagycsoportos óvodás, aki iskolába kerül és legkisebb lesz. Aztán lesz legnagyobb iskolás, majd a gimnáziumban legifjabb gólya. Később ezek az új és újrakezdő „gólya-évek” a munkahelyváltásokban, költözésekben az újabb meg újabb küldetések elfogadásában és megértésében jönnek ismét elénk. Egy szóval: a változásokban.

A változás pedig szorongató. Nem csoda, hogy az ember menekülne előle. És nem csak a változás, de a kihívás elől is. Ezt a kihívást persze valószínűleg előítéleteink keltik életre: Ninive bűnös város. Ninive méltó az ítéletre. Ninive ijesztő, rémisztő, visszataszító, rémálmomban sem mennék oda a bűnös fertő nyakig sáros nyomorúságába!

Lehet bennünk ilyen értelemben lázadás is. Isten akarata nem mindig nyeri el a tetszésünket. Tervei nem mindig nyugóznak le. Inkább nyugként hatnak. Nem tetszik a küldetés. Legalábbis a sajátom. A szomszéd küldetése talán tetszetősebb. Könnyebbnek tűnik. Tudom, hogy személyre szabja: aki

fél a kihívásoktól, mehet Ninivébe. Aki szereti a kihívásokat, egy nyugodt helyzetben tanulja a türelem erényét. Igen, a fejlődés fontos. Valahol áldás is.

De a próféta talán éppen ettől nehéz. Ézsaiás szólna, s neki le kell pecsételnie prófáciáját, miután leírta! Jeremiás hallgatna, de neki beszélnie kell – bele is dobják a pöcegödörbe! Jónásnak bármit, csak ne kelljen Ninivébe menni! S mégis Ézsaiás csendjében az igék megérnek. Jeremiás gyötrelmében egy vigaszra szomjas ember lelkében megfogannak a buzdítás legfinomabb szavainak csírái. Jónás pedig hajóra száll, s a cet gyomrában megérik arra, hogy az Úrral rendezze sorait és elfogadja a próféta nehéz terhét.

Kész vállalni a nagy városban az igehirdetést. Már nem akar hajóra szállni és a lehető legmesszebbre elmenekülni. Ez is egy fontos tanulsága ennek a történetnek, hogy lehet nem érettnak és nem késznek lenni a küldetésünkre. Lehet lázadni, lehet menekülni. Akár tengerre is lehet szállni. Csak tudni kell, hogy ez az út könnyen a szenvedés útjává lesz. Nem törvényszerű, hogy ez súlyos szenvedés legyen és ez a szenvedés sem a leckéztetésről szól. Hanem arról, hogy a helyemre kell kerülnöm. Akárcsak egy kifocamodott ízületnek.

A kifocamodott ízület használhatatlan és fájdalmas, egészen addig, amíg a helyére nem rakják. Onnantól kezdve újra működik, s amikor helyén van minden, akkor a működése is gördülékenyebb. Kifocamodott életem olyan helyzetekbe fog betolni, amelyek felőrölnék. Ezért kell a helyünkre kerülnünk. Isten pedig nem mond le arról a gyógyításról, hogy akár egy cethalat is elkészítsen és hengerem a helyemre szállítson, rakjon, formáljon, érleljen.

Akár hivatásomban, akár habitusomban, akár emberi kapcsolódásaimban, akár belső iránytűm követésében ki tudok billenni. Ez a kibillenés a küldetésemhez való viszonyomat is szükségszerűen érinti. Éppen ezért nagyszerű indikátor, ami jelezheti, hogy baj van és dolgom van önmagammal. Az elveszettségem az esetek többségében nem egyszerre következik be minden területre kiterjedően, hanem általában egy-egy kisebb megcsúsztást szoktunk érzékelni. Ezek a megcsúsztások jó figyelmeztetések, hogy az életünk a tenger fenekére tart.

De ha elsüllyedünk is, van kiút. Még a hitetleneknek, a csodaváróknak, a Krisztust provokálóknak is van kiút. Jónás története ugyanis Jézus ajkán is jelként jelenik meg: az jel, hogy 3 nap után Jónás élve jött ki a cet gyomrából. Jel, hogy az eltemetés naphármasát a napfényre lépés feltámadása követi. Nem tart a helyrehozás sem örökké. A ficamaink helyreigazítása után vár bennünket a part és a feladat, melynek elvégzésére már alkalmasak vagyunk...